

zrušení exekuce, při němž posud provedené exekuční úkony se ničí, nemá tu silnějšího významu a nepříznivějšího pro věřitele účinku, než odložení, při němž arci posud provedené exekuční úkony zůstávají v platnosti.

Čís. 5502.

Pozemková reforma.

Výpověď nájemcům, již nejsou osobami hospodařícími, jest posuzovati jako výpověď z nájmu ve lhůtách Šu 560 čís. 2 a 3 c. ř. s. a nespadá pod § 12 náhr. zák.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1925, R I 974/25.)

Soud první stolice doručil výpověď Státního pozemkového úřadu vlastníku zabraného majetku. Rekursní soud ku stížnosti vlastníka napadené usnesení potvrdil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vlastníka.

Důvody:

Stěžovatel uplatňuje, že na vypovězených parcelách stojí domy, v nichž bydlí nájemníci, a že tedy výpověď, která má býti dána osobě hospodařící, měla dána býti nájemníkům, které za hospodařící osoby pokládati dlužno, a nikoli jemu, jenž je vlastníkem. Tyto důvody jsou bezpředmětny, neboť zákon rozeznává nájemce a pachtýře hospodářských jednotek jako statků, dvorů a pod., které ovšem pokládá za osoby hospodařící a nařizuje, že má výpověď z hospodaření dána býti jim (§ 18 a) a § 12 náhr. zák.), a nájemce ostatní, zejména tedy nájemce bytu (§ 21 téhož zák.), u kterých nemluví o výpovědi z hospodaření, nýbrž o výpovědi prostě, mysle zřetelně, jak odstavec druhý Šu tohoto (21) naznačuje, na výpověď z nájmu ve lhůtách Šu 560 čís. 2 a 3 c. ř. s. Výpověď těmto nájemcům není tedy výpovědi z hospodaření a nespadá pod § 12 náhr. zák., jak zřetelně plyne jak z povahy věci samé, tak i z uspořádání látky v zákoně, jenž nejprv vyřídil otázku výpovědi osobě hospodařící (§ 12—19) a stížnosti osoby hospodařící proti ní (§ 20) a pak teprv jedná o výpovědi nájemcům, kteří nejsou osobami hospodařícími (§ 21) a liší tuto od oné i v § 24, vyjímaje ji z vyhlášení na soudní desce a v úředním listě. Příklad to osvětlí. Kdyby nájemce měl na př. najatý zámek s parkem, jehož jednotlivé byty podpronajímá stranám na letní pobyt, jest nájemce takový osobou hospodařící v Šu 18 a) pod jménem nájemce hospodářské jednotky myšlenou, pakli opravdu zámek je samostatnou hospodářskou jednotkou a přísluší mu výpověď dle § 12, kdežto nájemci bytů obdrží výpověď jen dle § 21. Jestliže však majitel zámku nebo, jako v tomto případě, domu sám pronajímá byty v něm jednotlivým stranám, jest hospodařící osobou on sám a výpověď z hospodaření musí čeliti proti němu. Jak se Státní pozemkový úřad vypořádá s nájemníky, do toho vlastníku nic není, věci Státního pozemkového úřadu je, by se postaral o to, by svého

času i nájemníky mohl z domů vykliditi. Stěžovatel tedy si stěžuje ne ze zájmu svého, nýbrž ze zájmu cizího (nájemníků), o něž se mu starati nepřísluší.

Čís. 5503.

Právo úpadkového soudu podle Šu 11 (2) konk. řádu vztahuje se nejenom na prováděné již zpeněžovací řízení, nýbrž týká se i povolení nového zpeněžovacího řízení.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1925, R I 987/25.)

Usnesením ze dne 18. března 1925 bylo vymáhajícímu věřiteli povoleno zabavení dlužníkovy živnosti. Dne 3. července 1925 byl na jmění dlužníka vyhlášen úpadek a současně byl vnucený prodej odložen na 60 dnů. K žádosti vymáhajícího věřitele povolil soud prvního stáda usnesením ze dne 10. července 1925 zpeněžení dlužníkovy živnosti vnuceným propachtováním, rekursní soud návrh zamítl. **Důvody:** Usnesením ze dne 3. července 1925 byl na jmění dlužníkovy vyhlášen úpadek a zároveň byl vnucený prodej odložen na 60 dnů. Dle pamětního spisu k Šu 11 (2) vyr. ř. vztahuje se zákaz prodeje na každý způsob zpeněžení, ať se stane v jakékoliv formě. Ježto vnucené propachtování jest rovněž druhem zpeněžení, an i jím se odnímá předmět zabavení na určitou dobu dlužníku a výtěžek z pachtu jest určen k uspokojení zástavních věřitelů, brání povolení vnuceného propachtování předpis Šu 11 (2) konk. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel míní, že jeho, dříve než šedesát dnů před zahájením úpadku na podniku povinného nabyté právo zástavní představuje podle Šu 11 (1) konk. řádu oddělovací právo, že mu tedy ani v úpadkovém řízení nemůže býti bráněno, by nepokračoval ve zpeněžení nabytého soudcovského práva zástavního. Dále míní, že odkládací právo úpadkového soudu podle Šu 11 (2) konk. ř. vztahuje se jenom na prováděné už řízení zpeněžovací, nebo, bylo-li aspoň už povoleno zpeněžení, že však se právo to nemůže dotýkati povolení nového řízení zpeněžovacího, že takové usnesení o odložení exekuce na 60 dnů může míti nejvýše vliv na ustanovení zpeněžovací lhůty. Těmto právním názorům stěžovatelovým nelze přisvědčiti, neboť nemají opory ani v doslovu zákona, ani ve vysvětlení v pamětním spisu str. 20—21. V Šu 11 (2) konk. ř. uvedené právo úpadkového soudu, pokud se týče úpadkového komisaře vztahuje se právě na exekuce zahájením úpadku nedotčené, tedy jež tu jsou jako oddělovací práva. Důvody, jež vedly zákonodárce k tomuto pronikavému opatření, vyloženy jsou v pamětním spisu na místě shora naznačeném. Domnívá-li se stěžovatel, že takové usnesení o odložení exekuce na 60 dnů může míti nejvýše vliv na ustanovení zpeněžovací lhůty, ale že nemůže zabrániti povolení nového řízení zpeněžovacího, přehlíží, co má podle Šu 43 ex. ř. odložení exekuce v zápětí.